

เวทนา กุญแจสู่ภพชาติ และการสิ้นเวรต่อกัน

นิฐิวังศ์ วงศ์ช่างหล่อ

R9011

เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ผมได้ไปถึงวัดอัมพวันในตอนเช้า ขณะนั้นหลวงพ่อกำลังให้โอวาทนักเรียนที่มาอบรมปฏิบัติธรรม ผมและเพื่อนเดินทางมาจากโคราช เพื่อมานมัสการหลวงพ่อกับตัวผมเองก็จะอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน โดยจะออกจากกรรมฐานในวันที่ ๒๖ ซึ่งเป็นวันเกิดผมพอดี แต่หลวงพ่อกำหนดติดภารกิจในช่วงเช้า เพื่อนของกระผมจึงเดินทางกลับไปก่อน ในขณะที่ผมไม่มีโอกาสทราบเลยว่า กรรมฐานในครั้งนี้จะทำให้ผมได้พบความอัศจรรย์ ซึ่งจะนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ผมไปตลอดชีวิต การเริ่มต้นปฏิบัติ ผู้ที่เข้าปฏิบัติจะต้องรับศีลแปด เรียนรู้การเดินจงกรม การกำหนดจิต และนั่งสมาธิ จากท่านพระอาจารย์ผู้รับหน้าที่แนะนำการปฏิบัติเบื้องต้น ส่วนผู้ที่เคยได้รับการฝึกแล้วก็จะแยกไปปฏิบัติ ส่วนผมเองได้เคยมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันเป็นครั้งแรกในชีวิต สมัยที่ยังเป็นนักศึกษาอยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยในครั้งนั้น ยิวพุทธิกสมาคม เป็นเจ้าภาพ คุณแม่สิริ กรินชัย และคณะเป็นวิทยากร โดยมีวัดอัมพวันเป็นเจ้าของสถานที่ ผมในขณะนั้นลงเรียนวิชาพุทธปรัชญา ซึ่งท่านอาจารย์วันดี ศรีสวัสดิ์ เจ้าของวิชาได้พาพวกกระผมมาปฏิบัติธรรม (ประมาณ ๕-๖ ปีมาแล้ว) และผมก็ได้พบสิ่งที่ตนเองแสวงหามานาน

หลังจากนั้น ผมก็จะหาเวลามาปฏิบัติกรรมฐานให้ได้ทุก ๆ ปี ปีละ ๗ วัน และในปีนี้ก็ได้อีกกลับมาปฏิบัติที่นี่อีกครั้งหนึ่ง

การปฏิบัติที่วัดอัมพวันนี้ จะมีเวลาปฏิบัติมาก ผู้ที่ปฏิบัติต้องเพิ่มเวลาในการเดินจงกรมและนั่งสมาธิตามลำดับ จากวันแรกครึ่งชั่วโมง วันต่อมาจะเพิ่มเป็น ๑ ชั่วโมง ถัดมาเป็น ๑.๕ นาฬิกาเป็นต้น

ตัวกระผมเองนั้น เป็นคนมีความพิการมาแต่กำเนิด คือ อัมพาตชนิดเกร็ง ไม่สามารถเหยียดเข้าให้ตรงได้ การเดินจึงมีลักษณะผิดปกติไป และได้ใช้ไม้เท้าช่วยในการทรงตัว และในการเดินจงกรม กระผมจะยึดพื้นที่ข้างฝา เพื่อช่วยการทรงตัวในการเดินจงกรม ในการปฏิบัติครั้งแรก ๆ นั้น ผมรู้สึกท้อแท้บ้างว่า ทำไมจะสร้างบุญกุศลบ้างก็ลำบากลำบากกว่าคนอื่นทั้งหลาย แต่เมื่อปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ก็แว่วเสียวสติที่อุทิศสำหรับฝึกฝนให้เข้มแข็งขึ้น บอกมาว่าลำบากนั้นแหละดี วิริยะ บารมีจะแก่กล้า หลังจากกระผมมีความรู้สึกนี้ ผมจึงไม่เคยย่อท้อต่อการปฏิบัติอีกเลย

สิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะต้องเผชิญในการทำกรรมฐาน คือ ความปวดเมื่อย อันเป็นเวทนา ผู้ที่ดูแลการปฏิบัติมักจะบอกอยู่เป็นระยะ ๆ ว่า เมื่อมีเวทนาเกิดขึ้น ให้พยายามพิจารณาเวทนา กำหนดปวดหนอ ๆๆ ซ้ำ ๆ แต่ระวังไม่ให้จิตเกาะติดในเวทนานั้น ซึ่งผมก็ยังไม่ค่อยเข้าใจนัก

ต่อมาในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ หลวงพ่อจรัญได้เทศน์ให้ผู้ปฏิบัติฟัง และได้กล่าวถึงการกำหนดเวทนาว่า “ให้พยายามแยกแยะเวทนาให้ได้ จะได้เกิดปัญญาขึ้น อย่าได้หลีกหนี และสิ่งที่จะเป็นเครื่องช่วยให้รู้เวทนาได้ก็คือ การตั้งสัจจะอธิษฐาน พยายามอดทนให้ได้ โดยใช้ขันติบารมีเป็นเครื่องมือสำคัญ” หลังจากที่ได้ฟังเทศน์แล้ว ผมจึงกำหนดไว้ในใจว่าจะตั้งสัจจะ และพยายามแยกแยะเวทนาตามที่หลวงพ่อบอก

หลังจากวันนั้น ผมได้อธิษฐานสัจจะว่าจะนั่งสมาธิ ๗๕ นาที โดยไม่ขยับเขยื้อนเลย เมื่อตั้งใจแล้วปรากฏว่า เจ้าเวทนามาก็มาทักทายตั้งแต่เริ่มทีเดียว อาการปวดเข่าข้างซ้ายก็ทวีแรงขึ้น ผมได้ใช้ขันติความอดทนและการกำหนด “ปวดหนอ” โดยพิจารณาดูในอาการปวดพิจารณาเห็นความเจ็บปวดยิ่ง ๆ ขึ้น ในเวทนานั้นมากมายขึ้นอย่างเหลือเชื่อ ความปวดเมื่อยอย่างยิ่ง จนเกิดอาการทั้งสับสนทั้งร้อน รวกับจะรู้ถึงจำนวนเส้นประสาทที่มาเลี้ยงที่บริเวณที่เกิดอาการ จนมาถึงจุดที่บอกกับตัวเองว่า “โอ้ย จะทนไม่ไหวแล้ว” แต่อีกใจหนึ่งก็ประคองจิตไว้ว่า ถ้าหากยอมพ่ายแพ้ก็ต้องพ่ายแพ้ตลอดไป ทนอีกหน่อย ความรู้สึกขัดแย้งได้ต่อสู้กันอยู่ โดยเฉพาะ ๑๕ นาทีสุดท้าย รวกับว่าจะจะเป็น ๑๕ นาทีนรกก็ไม่ปาน ความปวดแสบทวีขึ้นอย่างเหลือเชื่อกว่าจะพ้นมาได้ ก็ชนะอย่างสะบักสะบอมทีเดียว วันนั้นชนะได้ก็เพราะมีขันติเป็นพระเอก สัจจะเป็นผู้ช่วยสำคัญ

ในการปฏิบัติครั้งต่อมา เมื่อผมผ่านความทรมานมาแล้ว ก็สามารถดำรงสติไว้ได้ สามารถทนต่อเวทนาได้ และได้หลักการว่า ต้องพิจารณาเวทนาโดยใช้สติให้เหมือนกับมีผ้าตัดของหอม ส่วนหนึ่งกำหนดเข้าไปในเวทนา เหมือนใบมีดจมลงในแผล เพื่อพิจารณาลักษณะของเวทนา เหมือนใบมีดจมลงในแผล เพื่อพิจารณาลักษณะของเวทนา และรักษาส่วนด้ามมีดคือสติอีกส่วนหนึ่งไว้ เหมือนมีดในมือหมอ แต่งานนี้หมอกับคนไข้เป็นคนเดียวกัน

เมื่อพิจารณาลักษณะของเวทนาโดยเพ่งลงไปจะเกิดเวทนาแรงกล้าขึ้น ทำให้ได้ข้อสรุปประการแรกคือ แม้เวทนาเท่าเดิม แต่จิตเพ่งมากขึ้นก็กลับปวดมากขึ้น เมื่อลดการเพ่งลงก็ปวดน้อยลง ดังนั้นปัจจัยสำคัญคือ จิต

ประการที่สอง เมื่อพิจารณาต่อไปในความปวดนั้น จะรู้สึกถึงเส้นเลือดที่เต้นตุบ ๆ ความแสบร้อนจะทำให้รู้ว่าเส้นประสาทมาหล่อเลี้ยง เมื่อเวลาผ่านไปแม้จะทรงจิตไว้ที่เดิมแต่

เวทนาจึงเพิ่มขึ้นตามปัจจัยของร่างกาย อันเป็นลักษณะของร่างกายเป็นเช่นนั้นเอง ทำให้เข้าใจคำกล่าวที่ว่า “เวทนาเปรียบเสมือนลูกศร ๒ ดอก ดอกหนึ่งปักที่ใจ อีกดอกหนึ่งปักที่ร่างกาย” โดยแท้จริง

ในคำของวันถัดมา ขณะที่ผมกำลังจะเดินจงกรม มีผู้ปฏิบัติเล่าเรื่องของนิมิตของเขา ทำให้ผมต้องนึกคิดถึงนิมิตในสมาธิที่ปรากฏ เป็นสิ่งก่อสร้างและซากปรักหักพัง แต่ที่น่าแปลกคือในสิ่งที่เห็นนั้น มีหุ่นทหารยืนนิ่งอยู่ และได้เห็นยานพาหนะสิ่งของสมัยโบราณอยู่เหมือนกัน แต่กำหนดเห็นหนอ เห็นหนอแล้ว ภาพนั้นก็หายไป ท่านแม่ชี้ท่านยังแนะนำต่อไปอีกว่า ถ้าเห็นนิมิตอีกท่านให้ส่งกระแสจิตไปที่ภาพเพื่อขอโอสถกรรมต่อกัน

เมื่อผมนั่งสมาธิ และเห็นสิ่งก่อสร้างซากปรักหักพังอีกจึงได้พิจารณาเห็นว่า เป็นค่ายทหาร ที่มีตุ๊กตาไทยโบราณยืนนิ่งอยู่ ผมก็ได้กำหนดเห็นหนอ และรู้สึกสงสยหนอ และแล้วลักษณะที่แปลกของนิมิตก็เกิดขึ้น

คือเห็นนิมิต ภาพภูเขาจำลองขนาดสูงประมาณเข้า ยืนมองลงไปจากมุมสูง และถัดมาจากภูเขาที่มีตุ๊กตาทหารตัวเล็กขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย แต่เห็นหน้าตาและการแต่งตัวเป็นทหารไทยโบราณ รายล้อมภูเขา หันหน้ามองมาทางผมก็มีภาพจำลองค่ายทหารขนาดเล็ก ภาพที่เห็นทั้งหมด ตั้งอยู่บนแท่นค้อย ๆ เลื่อนไปช้า ๆ คล้ายกับตู้โชว์สินค้าในห้าง ที่ว่าน่าแปลกก็คือตลอดเวลาที่เห็นภาพเหล่านี้ตาของผมเคลื่อนไหวอยู่ที่ตแหน่งตา และหนังตามีลักษณะกระพริบยิบ ๆ อยู่โดยที่ผมไม่สามารถบังคับได้ ภาพที่เห็นมีลักษณะเป็น ๓ มิติ ผิดกับภาพที่เห็นหรือการนึกภาพธรรมดาที่มีลักษณะเป็น ๒ มิติทั่วไป

ผมกำหนด เห็นหนอ แต่ยังไม่เข้าใจ เพราะถ้าเห็นนิมิตเป็นคนหรือสัตว์ ก็คงเป็นเจ้าของกรรมนายเวร แต่ทำไมที่ผมเห็นกลับเป็นตุ๊กตา แต่แล้วในที่สุดก็มีความคิดเป็นคำตอบบอกออกมาว่า ที่เราเห็นเขาเป็นตุ๊กตา เพราะผมเป็นผู้ทำให้เขาเหล่านั้นต้องย่อยยับลงเพราะผมใช้เขาเป็นตุ๊กตา หรือตัวหมากในงานของผม

ผมไม่ได้ก่อกรรมโดยตรงกับนาย ก. นาย ข. เป็นเฉพาะบุคคล จึงไม่มีใครเห็นเป็นตัวบุคคล แต่ก่อกรรมเป็นลักษณะไม่จำเพาะเจาะจง เป็นปาณาติบาตครั้งใหญ่ ส่งผมให้เกิดมาขาพิการทั้งสองข้าง ทำให้ผมเกิดผลจากกรรมที่สร้างไว้ในอดีตชาติ

ถึงตอนนี้ภาพที่เห็นค้อย ๆ หมุนขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างช้า ๆ จนลับสายตาไป และได้ดึงเอาสิ่งที่ดูคล้ายกับประภาพิธีที่อยู่กับพื้นชาติติดขึ้นไปข้างบนด้วย

เมื่อภาพนิมิตได้เคลื่อนคล้อยไปหมดแล้ว ความรู้สึกก็กลับมาที่หัวเข่าซ้าย ผมกำหนดสู่เข้าไปในเวทนา แบบไม่กลัวตาย เพราะเวทนาแค่นี้เทียบไม่ได้กับกรรมที่ทำมา

และแล้วสิ่งที่น่าพิศวงกว่าภาพยนตร์ที่เพิ่งจบไป คือ ความรู้สึกของขาที่เกิดขึ้นกับพื้น รู้สึกว่าพื้นนี้มีลักษณะนุ่มลงเหมือนโคลนเย็น ๆ และที่ได้เข้าซ้าย และรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างเย็น ๆ หมุนวนอยู่ตรงข้อพับ ผมได้กำหนด ฐุหนอ ตามอาการความอัศจรรย์ใจ และรู้ว่ามีความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายกำลังจะเกิดขึ้น ความรู้สึกนี้เกิดอยู่ประมาณ ๓-๔ นาที และอีกไม่กี่นาทีต่อมา ผมก็ต้องกำหนดออกตามเวลา

จากนั้นผมเริ่มกำหนดจิตแผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวรอย่างตั้งใจเต็มที่ และเมื่อลุกขึ้นยืนขาซ้ายก็เหยียดตรงเหมือนกับเมื่อผมยังเป็นเด็กไปรับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช โดยผ่าตัดเส้นจุดเกาะของเอ็นที่ข้อพับ ซึ่งในช่วงแรกขาซ้ายก็เหยียดตรงได้ ส่วนขาขวาก็งอเล็กน้อย แต่หลังจากนั้นไป ๖ เดือน ปรากฏว่า เข่าซ้ายงอกลับมาที่เดิม ผมยังจำคำพูดของคุณหมอที่พูดว่า “เห็นแล้วแทบร้องไห้เลย” แต่กรรมฐานที่วัดอัมพวัน กลับทำให้คืนกลับได้ภายใน ๗ วัน

สิ่งที่นำมาพิจารณาคือ

๑. ภาพที่เห็นเป็นสิ่งที่คิดไปเองหรือเปล่า เป็นที่ถกเถียงกันมานานแล้วว่าผู้ทำกรรมฐาน หรือบำเพ็ญสมาธิ อาจมีการสร้างภาพคิดไปเองซึ่งอาจจะเป็นไปได้ แต่ก็จะนำไปสู่คำถามที่สองว่า
๒. ทำไมเส้นเอ็นที่ข้อพับจึงเหยียดตรงได้หลังจากเกิดนิมิต ทั้ง ๆ ที่นั่งขัดสมาธิ ถ้าหากเดินจงกรมแล้วเส้นเอ็นยืดออก อาจเป็นเหตุบังเอิญที่พยายามยืดขาให้ตึงก็ได้

อันที่จริงการที่เส้นที่ข้อพับยืดขึ้นนี้เป็นครั้งที่สองในชีวิตผม ครั้งแรกเกิดที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทาที่คุณแม่สิริ กรินชัย เป็นผู้ให้การอบรมกรรมฐาน ครั้งนั้นผมอธิษฐานจิตขอให้ความพิการหายหรือเบาหายไปในวันวันที่ ๖ ของการปฏิบัติ เพื่อจะได้ใช้ตนเองเป็นกรณีอ้างอิง แสดงให้เห็นความมหัศจรรย์ของวิชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระสมณโคดมของเราชาวพุทธ ในครั้งนั้นการยืดออกของเอ็นข้อพับเกิดขึ้นเกือบจะทันทีหลังจากอธิษฐานจิต ด้วยใจที่ปราศจากความลังเลในอานิสงส์กรรมฐาน ยืดออกมาประมาณครึ่งหนึ่ง ความรู้สึกตอนนั้นผมไม่มีวันลืม

ที่แตกต่างกันคือ ครั้งนั้นผมยังไม่ทราบว่ากำหนดเวทนาทำได้อย่างไร แต่ ณ วันนี้ผมได้ทราบแล้วว่า เวทนานั้นคือแหล่งข้อมูลอันยิ่งใหญ่แห่งจิตที่คอยให้เราทราบ นอกจากจะมีอาการทางกายดีขึ้นแล้ว ผมยังทราบผลกรรมในอดีตชาติที่สร้างไว้ และอโหสิกรรมกันไป

ท่านเป็นเจ้าของกุญแจไขภพชาติ และกฎแห่งกรรมของท่านด้วยอินทรีย์ ๕
พลัง ๕ และองค์ธรรมแห่งกรรมฐานที่ถูกส่วน ก็จะต้องตรัสแห่งสังขารปรากฏแก่
ท่านเองไม่ต้องถามใคร ตัวผมเองสิ้นสงสัยในเรื่องเหนือวิทยาศาสตร์ เหล่านี้สิ้นแล้ว

ก่อนที่จะจบบันทึก ผมขอบอกท่านผู้อ่านว่า ไม่ประสงค์ให้ท่านเชื่อ แต่
ประสงค์ให้ท่านสงสัย เพราะผมเองเคยได้ฟัง เขาเล่ามาถึงอานิสงส์กรรมฐานช่วย
รักษาโรคหายพิการอย่างนี้มาหลายราย แม้จะรู้ว่า กรรมฐานเป็นสิ่งดีแก่ชีวิต ก็ยังทำ
ใจปลงเชื่อไม่ได้จนวินาทีนั้นมาถึงต่อหน้า จึงหวังว่าท่านจะมากล้าทดลอง ด้วยใจที่
เอาจริง แล้วท่านก็จะพบกับสิ่งที่ดีที่สุดของชีวิต นั่นคือการปฏิบัติธรรม